

[Niels Helveg Petersen.]

skulle det også bruges, og dermed tror jeg nok at cirklen er sluttet, eller i hvert fald kortslutningen er sket. For det turde være indlysende, at brugte man kasseoverskuddet, så var det der ikke, og så er hele udgangspunktet for diskussionen sådan set gledet i baggrunden. Tilbage er kun blevet noget vrøvl.

Hr. Per Hækkerup har jeg desværre ikke så mange bemærkninger til. Jeg havde ønsket, jeg havde haft nogle flere, men det er meget svært at få en diskussion med hr. Per Hækkerup om de reelle økonomiske problemer. Det bliver mest til en historisk diskussion om noget, der er sket, og det er jeg sådan set ked af, fordi der var mange ting at diskutere.

Jeg er ikke færdig med at spørge socialdemokratiet. Når man nu siger, at man vil have en økonomisk politik med plan, at man skal have en samlet planlægning, hvor er så de centrale størrelser, hvad er det for nogle? Hvad vil man stille efter? Man må jo have gjort sig nogle forestillinger om, hvad planen skal indeholde. En plan opstår ikke bare ved at sige, at man har en plan. Den skal jo helst have et vist indhold, og jeg savner de centrale størrelser i den såkaldte socialdemokratiske plan. Hvilken stigning ønsker man i det offentlige forbrug? Hvilken stigning vil man stille efter i det private forbrug? Vi har ikke fået nogen antydninger af dette. Jo, vi har fået den antydning, at det private forbrug skulle stige i rimeligt omfang, men det turde være en temmelig vid margen, man åbner ved at bruge et så upræcist udtryk. Hvad de offentlige udgifter angår, har vi som tidligere nævnt fået den oplysning, at stigningen skal bremses. Men da det forbyder sig selv på grund af lovgivning, man selv har været med til at vedtage, så kan det jo ikke være det, der er meningen. Så jeg efterlyser stadig væk en diskussion om det centrale indhold af den økonomiske planlægning.

Der er en enkelt bemærkning om markedspolitikken. Hvad jeg sagde, var, at dette valg ikke kunne være et markedsvalg i den forstand, at fællesmarkedsspørgsmålet var til direkte afgørelse. Men jeg føjede til, at ud fra mit partis synspunkt var valgkampen en gunstig lejlighed til, at befolkningen og de

politiske partier kunne diskutere dette spørgsmål.

Et par historiske betragtninger i anledning af hr. Per Hækkerups svar til mig. Det er jo rigtigt, at der i de 14 måneder i enighed mellem S og SF blev gennemført forskellige forslag på skatteområdet. Man var f. eks. enig om at gennemføre momsens, hvad der dog er et væsentligt skridt, men det, der var karakteristisk for det ansvar, SF fik pålagt ved disse forhandlinger, var jo, at prisen for SFs medvirken, således som det blev udtalt her i folketinget kort tid efter disse begivenheder af hr. Vivike, var, at andre ikke kunne være med. Hvis SF skulle medvirke til momsens, så kunne man ikke yderligere bære den belastning, at også andre partier stemte for denne lovgivning. Det var jo den politiske sandhed om momsens tilblivelse og om SFs indflydelse i denne periode.

Jeg skal ikke gøre særlige bemærkninger om samarbejdsvilkår. Hr. Per Hækkerup brugte udtrykket: skulle vi ikke holde op med de julelege. Det kunne vi da godt gøre; jeg synes, det var rimeligt at holde op med dem, men lad os så også slå fast, at i denne regerings tid har samarbejdsvilkårene mellem regeringen og folketingets øvrige partier været af nøjagtig samme karakter, som de plejer at være i koalitionsregeringer. Og det radikale venstre har en vis ret til at sige det, for vi har prøvet flere.

Til sidst kun den bemærkning om socialdemokratiets allerede omtalte annonce i dag, at den bekræfter det indtryk, som har sat sig allerede, at socialdemokratiet åbenbart stiler imod stort set at føre en valgkamp på kritik af regeringen mere end på fremhæven af sine egne synspunkter, hvilket jo nok heller ikke kan bære så mange annoncer. Men det, der er det centrale i denne annonce, er overskriften: „Dyrt bekendtskab“. Ja men hvordan var det gået, hvis socialdemokratiet havde fået vedtaget sine forslag her i folketinget? Jeg må vende tilbage til denne problemstilling. Hvis de socialdemokratiske forslag om udgiftsforøgelse var blevet vedtaget, hvis man ikke havde gennemført de besparelser, som socialdemokratiet modsatte sig, så var regningen blevet større, så var det blevet et dyrere bekendtskab, så jeg synes nok, at denne